

[Holger Hansen.]

le- og personaleproblemer at overvinde, før det mål, jeg skitserede, er nået; før vi har plads nok. Derfor er der mere fornuft i at tage fat på de praktiske problemer end at fordybe sig i teoretiske diskussioner om, hvad der skal ske, når mangelen er overvundet. Det finder vi nok ud af til den tid. Jeg ønsker i hvert fald ikke på et hypotetisk grundlag og uden en vurdering i sammenhæng med den familiepolitiske lovgivning og dennes mange og alvorlige skævheder at binde ting til et standpunkt, hvis konsekvens allerede med det nuværende pris- og lønniveau ville være årlige driftsudgifter for det offentlige af størrelsesordenen 8-9 milliarder kr.

Mangelen på børnehavempladser — og trods de senere års stærke udbygninger har vi endnu kun børnehavemplads til hvert femte barn og fritidshjemsplads til mindre end hvert tredivte barn i de respektive aldersgrupper — betyder, at mange forældre selv fuldt ud må bære den økonomiske byrde ved deres børns pasning. De må ofte betale betydelige beløb for private arrangementer. Gør vi børnehavempladser gratis for de få, betyder det, at forældre, som ikke kan få plads til deres egne børn, skal betale endnu mere over skatten til pasningen af måske mere velstillede forældres børn. Jeg finder det rimeligt, at de forældre, der har været så heldige at opnå børnehavemplads til deres børn, også i et vist omfang bidrager til, at de offentlige midler kan række til de flest mulige børnehavempladser, sådan som socialministeren har foreslået. Der ligger også heri et spørgsmål om social solidaritet, og jeg lægger vægt på, at socialministeren i samme forbindelse har foreslået en forbedring af reglerne om fripladser, så det netop ikke bliver de socialt svagest stillede, der skal betale mere, tværtimod. Og for ligesom én gang til at slå fast, hvad det er, der sker, for det har manglet vældigt med at få gjort rede for det i offentligheden: de nye regler betyder, at grænsen for hel friplads forhøjes fra 15.000 til 20.000 kr., og at folk med en skattepligtig indtægt på 20.000-30.000 kr. får $\frac{3}{5}$ friplads, det vil sige, at de friholdes for de stigninger, der følger af lovforslaget, og lidt til. Til gruppen 30.000-40.000 kr., der ikke tidligere har kunnet få friplads, gives nu $\frac{2}{5}$ friplads, det vil sige, at denne ind-

tægtsgruppe slipper billigere, end hvis loven ikke var blevet ændret. Hertil skal så føjes, at det tillæg til indkomstgrænserne, der gives for hvert barn ud over det første, forhøjes fra 3.000 kr. til 3.500 kr. Der er altså her en klar social linje. Det får mig til at sige til hr. Kurt Brauers spørgsmål: hvem rammes af loven? Det gør de, der har 40.000 kr. eller har 43.500 kr. med 1 barn ud over det, der søger friplads, og så fremdeles. Det er disse mennesker, der rammes, og det er i hvert fald efter mit skøn ikke socialt truede grupper.

En væsentlig faktor bag stigningen i forældrebetalingen er ikke lovændringen. Vi ved, at der nu sker en stigning, også fordi omkostningerne stiger. De almindelige løn- og omkostningsstigninger i børnehaver, fritidshjem osv. tynger budgettet, det er jo specielt denne post, der er tung. Lønningerne i børnehaverne er siden april sidste år gennemgående steget med godt en halv snes procent. Jeg finder naturligvis lønstigninger til børnehavernes medarbejdere rimelige, men dermed kommer vi ikke uden om, at de også skal betales, og at de øger børnehavernes omkostninger. Jeg har læst i avisen, at medarbejderne nu ønsker en væsentlig timestatsreduktion, som også skal betales, og som selvfølgelig også skal betales af forældrene i samme forhold som andre udgifter. Det gør indtryk, at de ivrigste demonstrationsaktivister synes at være de medarbejdere, hvis lønstigninger er den overvejende faktor bag stigningen i forældrebetalingen, når bortses fra det, der er en følge af lovforslaget.

Realiteten i kampagnen mod dette lovforslag er ikke social, den er led i en valgkamp. Realiteten i lovforslaget er at spare ved at lægge større byrder på de grupper, som efter vort skøn har råd til at betale den del af udgifterne, der bliver tilbage, når staten og kommunen har betalt deres. Det er realiteten i lovforslaget, som vi går ind for for at skaffe plads til andre og mere nødvendige sociale foranstaltninger.

Socialministeren (Nathalie Lind): Om end der ikke fra samtlige medlemmer af udvalget har lydt anerkendende ord om lovforslaget, kan jeg dog i hvert fald takke udvalget for et meget interesseret arbejde; man har stillet og fået besvaret vel opimod 50 spørgsmål.